

Ritmični gumbi na britvi.
Mati, s prsmi, težkimi ko uteži,
ziba otroka.
Vse kar živi, utripa ko zvezde.

Toda kdo ve,
kaj vse lahko šine
človeku v glavo?

*

* *

Andrej Voznesenski

J. P. Sartre

Jaz
sem družina.
V meni kot v spektru biva sedem teh »jaz«,
kot sedem zveri, nepomirljivih, neznosnih,
a najbolj sinji med njimi
na svirel žvrgoli!

A na pomlād,
se mi zdi,
tistikrāt,
sem — osmi.

UPOR STROJEV

(Drugi monolog v stilu beatnikov)

Andrej Voznesenski

E. Neizvestnemu

Bežite — vase, na Haiti, v svetišča, stranišča, v Egipte —
bežite!

Nas so temni, kot horde roji,
zasužnili stroji.

V dilemah njihovi zviti pristaši
med pitjem bencina iz čašic
računajo: kdo na Angleškem je že in zakaj
vodil upor proti strojem nekdej?
Brž vkraj!...

Pod noč pa, že brez plahosti, strog
pred stvaritelja svojega stopi
kibernetski robot:

»Daj mi — pravi — ženó!
Brinetke so moja slabost — govori. — Ljubim lahkó
na trideset različnih obratov. Rajši rade volje odstopi!»

O, roparska revščina veka!
Na dušo postavljen je veto.
Nad gorske prepade bežimo in v brade,

v vodó se potapljamo nagi,
a reke hirajo, ali
pa v morjih umirajo ribe...

Žene rollsroyce porajajo...
Radiacija!...

... Duša moja, moja zverinica,
med kulisami mestnih hiš,
kot psiček s koščkom verižice
cviliš, križem kražem bežiš.

A čas svistí nad ognjeno
reko Tennessee,
skrivnostno, lepó ko sirena
z duraluminijevih šasij.

JESEN V SIGULDU

Andrej Voznesenski

Visim na stopnišču vagona,
zbogom,

zbogom, moje poletje,
proč moram,
sekire zvenijo za logom,
zabijajo dom moj ubogi,
zbogom,

moj gozd odvrigel je krono,
turoben, puščoben in sam
je ko ogrodje akordeona,
a glasbo odnesli so stran.

in tudi mi — ljudje
— v nas ni nič manj opustóšeno —
odhajamo,

tako je usojeno,
iz sten,
iz mater

in iz ženà
in ti zakoni od davna držijo.

adijo, moja mama,
sama
ob oknu stojiš, kot kokon prozorna se zdiš.
gotovo od dela čez dan komajda živa,
počijva,

prijatelji in sovražniki, zdravi bodíte.
good bye,
iz mene sedaj
z žvižgom bežite
in jaz

odhajam iz vas,

o, domovina, reciva si zbogom,
zvezda bom, vrba, zato
ne jočem, ne prosim, za mnogo
ti hvala, življenje, da si biló.

z desetimi meti pogodil
na streliščih rad bi jih sto,
hvala, da sem se motil,
a trikrat hvala za to,

da v moja prozornata pleča
je genialnost prišla
kot v rokavicah iz gumija
roka moža, rdeča

»Andrej Voznesenski« ostane,
ne zbije beseda ga niti ne kamen,
še na licih tvojih upalih
»Andruška« je mali,

hvala, ker na jesenski trati
si srečala me, nekaj vprašala
in vlekla psa za ovratnik,
a on se je upiral nemalo,
hvala,

oživel sem, hvala za nauke jeseni,
da samemu sebi si me pojasnila,
gospodinja je naju ob osmih budila,
a hripavo ob prazničnih dnevih
je plošča nečedna mrmrala.
hvala,

a vidiš, odhajaš, odhajaš,
kot vlak odhaja, odhajaš,
drug iz drugega greva narazen,
čemu nama ni dober ta dom, ki bo prazen?

ob meni si, skoraj ob boku
in hrati daleč, kakor v Vladivostoku,

vem, ponoviva se v večnih menjavah,
v prijateljicah, prijateljih, v travah
naju ta ali oni nadomesti —
narava praznin se boji,

hvala za odpihnjene krone,
v zameno dobim milijone,
za vaše zakone — hvala,

a ženska teče naprej po pologu
kot rdečkasti list ob vagonu...

Rešite!

Prevedel Tone Pavček